Dewan Ashiq, Waugo kah

ڊيوان عاشق

ڀاڱو ٻيون

قائل

خدا بخش ولد الھوڪيه تخلص خدن
ويراڳي ساڪن ڳوٺ ڏيرو

ڇپائيندڙ

وڌومل ڪتڙمل
ٻوڪ سيلرس ۽ اسٽيشنرس لاڙڪاڻو

دفعو اول] [ڪاپيون ١٠٠٠

قيمت ٠-۴-٠

غزل (١)

مطلع - دلبر آڪسي دل ھي سندم - جو رجھر سان
دل کي موں ڇيو ٻيھر وچي، يار جي پرسان

١- پر شوخ ڏٺو موں ڏي پٺي، شوخ نظر سان
ڪر قتل ڪٽي ھاڻي منا، ڪين ڏو ترسان
ويتر نہ گھٽو درد الم دل کي ڏيا ريو،
يا واعدو ڏئي وصل سندو ماريو جيا ريو

٢- روئي موں ڇيو دوست سڪايل کي سڏين ھا،
پنھنجي نہ محبت ۾ توں مشتاق ڪڏين ھا؛
غم ڏئي تہ غريبن کي وساري نہ ڇڏين ھا،
جڏري توں جدائي جا سجڻ سور نہ ڏين ھا،
درد موں ويچارا ٽل کي ستمگر نہ رلايو،
ڏس ٻرہ تنھن جي يار گدا گر آ ٻڌايو.

٣- ڪري قرب سجڻ موں سان اچي ڪڏ جي گڏايو،
الفت جو ڀري جام ڀرين ڀاڻ پيا رو،
ھن تنھنجي رسڻ موں کي صنم سخت رڙايو،

خالي هي خدن هاڻي ويراڳي نه وسار يو،
هي دل جو سڄو مون آهه متا حال ٻڌايو،
مهجور پنهن جي کي اچي ديدار ڪرايو.

غزل (٢)

ٿلهه - او هانجي عشق ۾ دلڙي، ڦرائي يار ويٺس مان،
سبق سو رن سڌ و سهڻا، پڙائي يار ويٺس مان.

١. ڏئي دلدار دل تو کي، ستم سر تي جفا ڏاڍي،
فقيري حال هي ھڙو، ڪرائي يار ويٺس مان.

٢. عمر برباد ٿي سهڻا،
ويراڳي ۽ هن ريڇاري جي،
غمن ۾ روح پنهنجي کي،
ريڇائي يار ويٺس مان،

٣. خدن ڇڻي خاص خلوت ۾،
پنهن جو مون ٻاط محبت ۾،
او هانجي نيهن نوبت ۾،
لڙائي يار ويٺس مان.

غزل (٣)

الهه. ڪيو آ فراق تنهن جي،
موکي فقير سمجهي،
پنهنجو من پاڻ پائيان،
ڏاڍو زهير سمجهي.

١. اچا ڪري تون ماڻهـا،
مارين پيو مٺل کي،
دم دم ڏيو ٿا دل کي،
چاڪن جا جهر سمجهي.

٢. تو کي مون حال پنهنجو،
ڪيڏو سمجهه سٽايان،
ويٺي هٿي وهايان،
اکڙين مان نير سمجهي.

٣. روئي خدن ويراڳي،
سور سندي خبر پئي،
فرياد دل ڦٽيل ڪئي، تو در امير سمجهي.

غزل (۳)

ٿلهه- ڏني مون دوست دل ٿو کي ،
غمن ۾ ٿيو گذر سهڻا ،
مران ماندو سدائي ٿو ،
اچي ڪر ڪا نظر سهڻا .

١- هزارين ڏينهن ويا گذري ،
پڪاريندي صنم سائين ،
ويو آحال هيڻو ٿي، تنهنجي دردن اندر سهڻا.

٢- اندر ۾ عشق جي آتش ،
ڪيا آهن اُلا جاري ،
سڙي ويو سوز ۾ سينو ،
سندم جيرو جگر سهڻا .

٣- رهين خوش ٿو رقيبن سان ،
مٺا سائين رهائين ۾ ،
بلڪ مون کي هڻي آهي ،
سدا ماتم مٿو سهڻا .

٣. رڙي ٿو روز شب تنهن جو،
خدن مسڪين ويراڳي،
اوهانجو آ لڳل جدهن کي،
جدائيءَ جو اثر سهڻا.

غزل ٥

ٽيڪ. قاصد ٿي ڪتي ڳالهه مون سان،
يار مطلب جي،
اچ مهر پيري آهه گهڙي، مٺڙي پسڻ جي،
عاشق تون چڙي ڏي ڪٽي،
عادت هي رنڊ جي،
دل کي مون ڇهو ڪرڪا خبر،
سور سلطب جي،
فقط اهو عرض آهه ديدار گهران ٿو،
ڪر مفت منا تو ڪون سوا يار مران ٿو،
ا. دسي سور سندي مون آ خبر،
تو کي پڌائي،

ڪاوڙ ٻر ڪرين خالي غريبن تي اجائي ،
تنهن جي ٻره يار گهٽي آ ٻاهه لڳائي ،
اچ واسطي الله جي ڪر تون نه جدائي ،
فقط اهو عرض آ ديدار گهران ٿو -

٢- هڪ دل کي ڪشش سخت سڄڻ ،
روح رئي ٿو ضعيفن جو ، شعر چڙهي دانهن ڏئي ٿو ،
هيءُ ٻره تنهن جو مونکي نوان سور ڏئي ٿو ؛
پر ڪين منهن جو ترس اچا ٿو ڪي ٿڌي ٿو ،
فقط اهو عرض آ ديدار گهران ٿو ،
نه ته مفت مئا ٿو ڪون سوا يار مران ٿو .

٣- ويرا ڳيءِ ويچاري سان مئا ، پهنجو ڪرم ڪر ،
جاني نه ضعيفن سان ايڏو زور ظلم ڪر ،
غريبن سان ربط جي نه روا ريت رسم ڪر ،
فراقن جا ڦٽيل زخم ڏکيل يار ملم ڪر ،
فقط اهو عرض آ ديدار گهران ٿو ،
نه ته مفت مئا ....

غزل

اُٿي ڇو رُسي مون کان ،
وڃين سٺڙو ٻڌائي ٿو ،

جنھن ساڻ تو خير ڪيو ھو ،
ڇڪر ڇيرو ڇڏائي ٿو ۔

ڪيڏان تو عرش جي تري ،
سچ آھي خدا سڀني جو

خدا جو گھر ڀڳو سچ سٺڙو ڀڃائي ٿو
ڪنھن دل ٻار ٿي ڀڄي ،
نه ڪرين شرح ڀتي سڀ
قدر ڄاڻ وارو ڪيڏي ،
ڀيڄو ڇڏائي ٿو ۔

توھه نه تون سڀ ڪو ھجو ،
وڏو اڃي مون ويڪاڻي ڪي
نه ويندين ھيڪاڻي دلو ،
ٻوٽي سٺڙو ڀڃائي ٿو ،

٢. خدن جي پيش پيا تنهن جي،
سدا صورت سدا شاهن،
چڙهين ٿو ڏس انهن کي،
تيغ ابرو سان ڪهائي ٿو.

غزل ٧

ٿيو ـ تنهن جي جدائي جا مٺا،
ڦرو لگل چوان چوان،
سر انڌ رجو جگر سارو ڦٽيل چوان چوان
١. دل کي ڏر اڳيئي مون ڦٽيل،
وڌيو جدائي ٿو کري،
سو ڏني سخت سفر،
ماريو ملل چوان چوان.
٢. آهيان اوهانجي تنهن جو،
نوڪر سدا نوازيان،
چو تون ڏکاريو دلربا،
پيش پيل چوان چوان،

۳- روئـي ويراڳـي روز ٿو،
سهڻا تنهن جي خاطر خدن،
آهي اوهانجـي عشق ۾،
قابو ڪَرِيل چوان ڇران.

غزل ۸

ٿلهه- جاني جدائي تو ڪئي، ارمان آ ارمان آ،
جاڳيو اچي جيءَ ۾ مَتا، جولان آ جولان آ.

۱- ٿي آ عمر منهنجي سدا، جاني جفائن ۾ گذر،
راتيان ڏينهان تنهنجو مونکي،
خفقان آ خفقان آ.

۲- سڪ رکيم تنهن جي گهڻي،
درد پـرايـو مون تئين،
دردن جـو دلربا اندر، نيشان آ نيشان آ.

۳- ويو آ زهير ٿي خدن،
دم دم ڪري دانـهون ڏکن،
سڪ ۾ تنهنجي اُڙيون رڻن، ويران آ ويران آ.

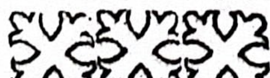
غزل ۹

ٿلهه - مونکي ڏيئي تنهن جي ڪيو ناس صنم،
هيڻي حال جو ڪر ڪو قياس صنم.

١- جا ڪون مٺا تو جدائي ڪئي،
سڙي جان سورن ۾ ساري وئي،
هي ساهه ذري آهي باقي رهي،
ويو آهه ڳري سڄو ماس صنم.

٢- ٿي آدلڙي غمن ۾ غرق مٺا،
پڙهي ڏس تون ڏکن سندو ورق مٺا،
پوي ڪونه تو اصلي فرق مٺا،
گهڻي دل کي اوهان لئي آ پياس صنم،

٣- مونکان ڪهڙي خطا يا قصور پيو،
جو تو نه خدن کي منظور ڪيو،
نڪون ويراڳي کي آسور ٿيو،
ڏٺي ڏاڍو ڏکن سندو واس صنم.

غزل ١٠

ٽيڪ - ڏاڍو ٿيو ڦيٽن، سڌو ڦڌر لڳم،

ٿي داغ سيني ٿيو، پيار پڄم،

١- ٿڌن جي حسن سڌو ها ڳام ٿيو،

ڏٺي ننڊ ڦر ڦيٽن جي آرام ويو،

اڄي بار برهه جو تمام پيو،

تڪليف سهڻا بسيار ڏٺم.

٢- ٿڌن جي عشق من ڪي ڪهو ڄڙ ڄڙيو،

اڄا سور گهڻا ڏا سرتي ڏريو،

مٺا ڏامي خدا ڪو ڦياس ڪريو،

ڪهڙي داڻهن ڪيان هيڻو حال ٿيم،

٣- خدن خودي جو ڄڙي خيال اهو،

ڪر روز ڏکي در سوال اهو،

ملي محب مٺو محروم حال آهو،

جنهن جي اٺو اٺو ۾ لڳي ڏار اٿم.

غزل ١١

ٽلهه - موٽڪان مٺا اڄايو جيٽري جدا ٿيئين ٿو،
دل کي ڏکن جو صدمو، سهڻا سدا ڏين ٿو.

١- موٽڪان خطا الائي ڪهڙي پئي آ راڻا،
ظاهر ڪري نه سهڻا موٽڪي صفا چوئين ٿو.

٢- سورن اوهان جي ساڙي، غمگين ڪيو آ گهايل،
ٿي محب مٺن جو، قاتل ڄاڻي خدا ڪهين ٿو.

٣- پيو آخدن ويراڳي، تنهن جي ٻره ٻلهي.
پوري نه ٿيئن جي، دل جي،
دلبر سدا ڪرين ٿو.

غزل ١٢

ٽلهه - رنج مان اڪيلو ڪٽي،
موٽڻي نها ريهندو نه ڪر،
مون ويڳا ڦٽل ڪي مٺا،
ماڻن سان مان ريهندو نه ڪر.

١- جيڪي تنهن جي هن عشق ۾،
غافل ٿيا آهن غرق
ٿام دل تان دلربا،
تن جو وساريندو نه ڪر.

٢- وصل ۾ جانا رقيبن سان رهي،
خوش دل سدا،
غم سندو پيالو غريبن،
ڪسي پياريندو نه ڪر.

٣- درد ۾ تنهن جي ڦتائي،
دل ويا سي ڦس جڏهن.
غير سان تن جي اگيان،
گڏجي گذاريندو نه ڪر.

٤- عرض منهن جو هي سٺي تون،
مهر خدا ڪارڻ مٺا،
دل سندو احوال هر هنڌ،
تون پڇاريندو نه ڪر.

۵- ڪڏهن وڃو اڱڻ ڪير آهي جهڙن ٿو اچ سڄ
جهڙن ڪي پهڻ جي ڏوڏان دلبر،
تون ڏڪا ويندو ئي ڪر.

غزل ۱۳

مطلع- ڪوئي ماڻهو ملڻ سائين،
موڪلي دردو ڏاڍو ٿي،
ڏڪايل ڪي سڀئا ڏاڍو،
وڃي ويسر ڏڪايو ٿي،
۱- ڪٿي ڪاڏو وڃي ڪاٿي،
ڦڪا دلهاءِ دلبر جي
ڪا ماڻهن ۾ آهسته،
مستقبل کي جو سڃايو ٿي،
۲- اکين کي آج گهڻو آهو،
وصل جو ڪا ڪرڻ جي،
پيالو ڏاڍ پڇڻ ڪيان،
سڀڪو جو ستايو ٿي.

۳- خدن خادم اوهانجي در
سندو سهڻا اصل آهي،
ويراڳيءَ کي وڇوڙي سان،
مٺا محبوب ماريو ٿي-

غزل ۱۳

ٿلهه- ڪٺي خوني خنجر، موکي مار مٺا،
ويتر سور گهڻا نه ڏيکار مٺا،

۱- دک برهه تنهن جي بي حال ڪيو،
ڀيو ڪجهه نه پرين تو خيال ڪيو،
سڀي سوال سڄڻ هي بحال ڪيو،
کلي محب پساءِ ديدار مٺا.

۲- اچي برهه لڳم بيقراري آ،
ٻيٺي من ۾ اندر مونجهاري آ،
مون ته عمر سورن ۾ گذاري آ،
ڪيو برهه تنهن جي آ بيمار مٺا.

٢- خدن ويراڳي پڪاري ٿو،
هئجون روز ڏيٽن منجهان هاري ٿو،
هڪ پلڪ نہ دم وساري ٿو،
پنهن جو عاشق ڪين وسار مٺا.

غزل ١٥

ٿلهہ- ملڻ جي مون سان، ڪري رعايت،
! ڪيون اڪين سان ملاء سهڻا،
سڄي ڪذا ريم عمر مون سڪندي،
گهڻو نہ ديتر سڪاء سهڻا.

١- غمن جو جهولو اڌر گهلي،
جگر جدائي ڪري جلي ويو،
وري نہ ويتر جلاء سهڻا.

٢- وصل سندا تو ڪيا ها واعدا،
بلڪ نوان اڄ ڪيئين ٿو قاعدا،
ڪر نہ اهڙا هلاء سهڻا.

٣- ڦيهاڻ جهڙي سڪن ڏا سڪ ۾،
ڪڍن ٿو غم دل دفعي ڏون ڊڪ ۾
مڪر نه مشهور مثال سهڻا.

٤- اصل ڪان ٿهن جو غلام آهيان،
آءُ نه ڇوڏو ڪلام آهيان،
من کي نه ٿي ڊر رلاءِ سهڻا.

٥- خدن سان دلبر ڇڏي رسامون،
گهڙي گذارج ڳهي ڪا سامهون،
ديدار ڀهڻ جو ڪراءِ سهڻا.

غزل ١٦

ٿلهه- وڻن وا هيون وشهڙن لي،
اکين جي آب ۾ عمر،
ڪمر ڳالهون گوادن سان،
محبت ماب ۾ عمر،

١- جاڳون ٻڌ ڪٿي اٿي پاڻدي،
ڏاڪون غمگين دل ماندي،

ڏاهي سورن کون پل وائدي،
آهيان عذاب ۾ عمر،

۲- هيٺا مون حال ڪيا هئڙا،
ڪيان ڳالهيون قصا ڪهڙا،
ويڙهيائون جا ڏنـم ويڙها،
اڃو ڪن خواب ۾ عمر،

۳- ضعيفي حال آتـن جو،
سڪي ڪيئن پاط ڪيان پنهنجو،
روئي ٿو روح هي منهنجو،
خدن تـڪاب ۾ عمر،

غزل ١٧

ٽيڪ - سٽي يار صدا - ڪرڪين جدا،
مل ڏامي خدا، من ٻنا ر مون سان،
لهي ذره اندر جو ڪين اچا،
آهي ڏاڍو ڏکو آزار مون سان.

۱- عاشق پنهنجي ڪان منهن متي،

14698

21-5-74

ويتر رسامون وئين ڪري،

پنهن جو چوڻ تو پاڙين پيارا پرين،

جيڪو تو آکيو اقرار مون سان.

٢- رئسرط هليو ڏيئهن رات آ

تولي منا محبوب مون،

تنهن جا سور گهڻا مون سر تي منا،

چڙهائي ڪٽي تڪرار مون سان.

٣- پروس، ويراڳي ٿيو پرين،

تنهن جي بره ۾ اڄ منا،

ڪرين خالي خدن سان جدائي ٿو،

آهي سخت لڳل لاچار مون سان-

غزل ١٨

ٿلهه- ضعيفن مٿاهون نگهباني ڪر،

رکو دلڙي دلبر ديواني ڪر،

١- پٽي آهر هاڻي مون کي هي خبر،

لڌي تنهن واري ۾ آهيان اندر،

ڪيو بحر غم جي آڏا ڏو قهر،
اهڙو تو ڏنو آهي عشاقي اثر،
ملڻ جي مٺا ڪا مهرباني ڪر.

٢. تنهن جا سور ڏس مون نه ڪيڏا سٺا،
هزارين مان ڏسندس سوين ٿم ڏٺا،
اڃا ڇو پري ڪانءِ رهو ٿيا رٺا،
وڃڻ نيڻ تو لي سدائي مٺا،
کڻو دل نه عاشق پريشاني ڪر.

٣. هڻين تو نه اهڙو آ تير نظر،
وڃي دل آ ڦٿجي ٿيو ڦاروڻ جگر،
اهڙو تنهن جي اکڙين ۾ آهي اثر،
غمن ۾ خدن ڇو آهر دم گذر،
سهم قهر اهڙو نه تون جاني ڪر.

(پورو ٿيو)

خطبہ نوري واعظ سان

تيار ڪيل مولانا غلام الرسول جتوئي ساڪن مهراب پور هن ڪتاب جي پڙهڻ سان نوري علم وارا بہ وڏو فاضل ٿي سگهندا پنج سو صفحن جو ڪتاب قيمت فقط ٠-٨-١

خطبہ رسولي

هر هڪ مهني جا چار چار خطبہ- تيار ڪيل مولانا غلام الرسول جتوئي - هن خطبن جي ڇپجڻ بعد ٻيا سمورا خطبن جا ڪتاب غائب ٿي ويا آهن قيمت فقط ٠-١٢-٠

مولانا غلام الرسول جا شعر جا ڪتاب

ديوان جتوئي مولودن جو تحفو ٠-٣-٠

ڪلام جتوئي غزلن ۽ ڪافين جو تحفو ٠-٣-٠

ٻيا بہ هر قسم جا ڪتاب ڪفائتي ملي سگهندا-

ويڙهو مل ڪٽڻ مل

پبلشر- بوڪ سيلر لاڙڪاڻہ

هيءُ ڪتاب مسٽر جڳڪرشنداس ڏرمسنگہ سدارنگاڻي مالڪ خيرخواه پرنٽنگ ورڪس لاڙڪاڻہ ۾ ڇپيو ۽ ويڙهي مل ڪٽڻ مل مالڪ اپر سنڌ بڪ ڊپو لاڙڪاڻہ کي ڇپائي پڌرو ڪيو-